

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Obec Václavice**, se sídlem Václavice 3, Václavice, zast. JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze,** se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2014, č. j. ZKI PR-O-50/419/2014-6, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016, č. j. 48 A 28/2014 - 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Benešov (dále jen „katastrální úřad“) rozhodnutím ze dne 28. 2. 2014, č. j. OR-133/2014-201-22, rozhodl tak, že pozemkové parcely č. 456/42, 456/82, 707/26, 817/23, 889/1, 1373/12, 1373/14, 2596/24 (dále jen „pozemky žalobkyně“ nebo „pozemky stěžovatelky“) budou v obnoveném katastrálním operátu pro k. ú. Václavice u Benešova i nadále evidovány s druhem pozemku „orná půda“ a současně zamítl námitku žalobkyně proti druhu pozemku výše uvedených parcel zapsaném v obnoveném katastrálním operátu. Proti citovanému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí katastrálního úřadu potvrdil.

II.

[2] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Namítala, že správní orgány

nesprávně v obnoveném katastrálním operátu zaevidovaly její pozemky s druhem pozemku „orná půda“. Pozemky žalobkyně byly v dřívější evidenci před sloučením do větších půdních celků vedeny jako komunikace (cesty). Žalobkyně proto požadovala, aby její pozemky byly v obnoveném katastrálním operátu evidovány s druhem „ostatní plocha“ a způsobem využití „ostatní komunikace“.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány při obnově katastrálního operátu nepochybily, pokud výše uvedené pozemky žalobkyně zaevidovaly s druhem pozemku „orná půda“. Vyšel ze skutečností vyplývajících ze správního spisu, že pozemky žalobkyně byly v dřívější pozemkové evidenci (pozemkový katastr) vedeny jako cesty. V následných pozemkových evidencích (jednotné evidenci půdy a evidenci nemovitostí) byly sloučeny do větších půdních celků. V katastru nemovitostí před obnovou katastrálního operátu byly pozemky žalobkyně evidovány jako pozemky ve zjednodušené evidenci (parcely původ pozemkový katastr), u nichž se druh pozemku neevidoval. Správní orgány podle krajského soudu postupovaly správně, pokud se řídily pravidly uvedenými v odstavci 8.16.5 Návodu pro obnovu katastrálního operátu a převod vydaným Českým pořadem zeměměřičským a katastrálním pod č. j. ČÚZK 6530/2007-22 (dále jen „Návod“). Postup správních orgánů podle Návodu ani použité části Návodu neshledal krajský soud rozpornými s obecně závaznými právními předpisy. Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že pozemky žalobkyně vznikly doplněním části příslušného pozemku vedeného zjednodušeným způsobem, a to oddělením z příslušné parcely většího půdního celku. Veškeré parcely větších půdních celků, z nichž byly odděleny při obnově katastrálního operátu pozemky žalobkyně, byly před obnovou katastrálního operátu vedeny s druhem „orná půda“. Pozemky žalobkyně evidované před obnovou v rámci parcel větších půdních celků bylo proto třeba, po jejich doplnění do souboru geodetických informací, zaevidovat se stejným druhem pozemku, jaký byl evidován u parcel větších půdních celků, tj. „orná půda“. Krajský soud dále odkázal na závěry uvedené v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 59 A 29/2015 - 33, a uvedl, že *„při obnově katastrálního operátu přepracováním geodetických informací nemá katastrální úřad prostor pro revizi údaje o druhu pozemku, a to na rozdíl od obnovy katastrálního operátu mapováním. Při doplnění pozemku dosud evidovaného ve zjednodušené evidenci nelze hovořit o změně druhu pozemku či způsobu jeho využití.“* Námitky žalobkyně týkající se nesprávného určení druhu pozemku proto shledal nedůvodnými.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti či rozporu napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 4, § 3, § 6 odst. 2 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“).

III.

[5] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a navrhla napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka namítala, že rozhodnutími správních orgánů bylo nezákonně omezeno její vlastnické právo. Odmítla poukaz krajského soudu na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 22. 10. 2015, č. j. 59 A 29/2015 - 33, stejně jako závěr

krajského soudu o tom, že se v pojednávané věci jednalo pouze o *„postup technického rázu“*. Následkem skutečnosti, že pozemky stěžovatelky budou v obnoveném katastrální operátu evidovány s druhem pozemku „orná půda“ (namísto stěžovatelkou požadovaného druhu pozemku „ostatní plocha“ se způsobem využití „ostatní komunikace“), dojde podle jejího názoru ke znehodnocení (snížení tržní ceny) některých pozemků, které nebudou přístupné z veřejné komunikace. Podle stěžovatelky tímto způsobem dochází k omezení jejího vlastnického práva. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že pro uvedení do souladu skutečného a právního stavu (tj. pro změnu druhu pozemku), bude nucena vynaložit značné finanční prostředky na vynětí pozemků ze zemědělského půdního fondu, na zaměření či zpracování geometrických plánů.

[7] Komplikovaná bude také případná realizace nové komunikace vedoucí přes pozemky stěžovatelky. Potíže by mohly nastat zejména v případě, kdy by stavební úřad odmítl vydat rozhodnutí o dělení pozemků (pozemků stěžovatelky i některých občanů), které přiléhají k pozemkům stěžovatelky (přes něž vede cesta) s odůvodněním, že pozemky nejsou napojeny na veřejně přístupné komunikace. Stěžovatelka podotkla, že podněty některých občanů byly právě důvodem, pro který podala správní žalobu v nyní projednávané věci.

[8] Stejně jako v žalobě stěžovatelka uvedla, že postup správních orgánů podle ní představuje legitimizaci křivd a nezákonností způsobených socialistickým režimem při slučování pozemků do větších celků v roce 1985. Je proto nepřípustné, aby správní orgány na tyto nesprávné postupy s přivolením správních soudů navázaly s odkazem na pouhý interní předpis (Návod) a s tvrzením, že se jedná o „postup technického rázu“.

[9] Stěžovatelka dále vytýkala krajskému soudu, že se dostatečně nevěnoval všem jejím žalobním námitkám. Napadený rozsudek proto podle stěžovatelky trpí vadami nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[10] Krajský soud se podle názoru stěžovatelky nezabýval její námitkou zásahu do práva na samosprávu a územní rozvoj. Stěžovatelka odkázala na znění § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), podle nějž *„[o]bec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem.“* Uvedla rovněž odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2002, sp. zn. IV ÚS 331/02 týkající se zásahu do práva na samosprávu. Správní orgány podle názoru stěžovatelky rozhodly v rozporu se skutečným i historicky doloženým stavem věci.

[11] Nedostatečně se krajský soud podle mínění stěžovatelky věnoval také námitce rozporu rozhodnutí katastrálního úřadu s ustanovením § 50 odst. 3 s. ř. Krajský soud bez bližší úvahy uvedl, že nic nenasvědčuje tomu, že by zájmy stěžovatelky měly převážit nad zájmy společnosti, což stěžovatelka nepovažuje za dostatečné vypořádání uvedené námitky.

[12] Ani námitku týkající se ustanovení 8. 16. 5 Návodu krajský soud podle stěžovatelky dostatečně neposoudil. Konkrétně opomněl reagovat na výtku, podle níž se Návod vztahoval k původnímu zákonu č. 344/1991 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon) (dále jen „katastrální zákon z roku 1991“), účinného do 31. 12. 2013. S pozbytím účinnosti katastrálního zákona z roku 1991 se podle stěžovatelky stal

neúčinným a neaplikovatelným také Návod. Přestože krajský soud dospěl k závěru, že Návod není v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, nelze jej podle stěžovatelky v projednávané věci použít.

[13] Stěžovatelka vytýká krajskému soudu i to, že odmítl provést jí navržené důkazy.

IV.

[14] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku a navrhl kasační stížnost zamítnout. Poukázal na usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf 90/2004 – 12, podle nějž hlavním cílem činnosti katastrálního úřadu při obnově katastrálního operátu je jeho *„aktualizace buď po stránce obsahové (je-li skutečný průběh hranic v terénu jiný, než jak je zapsán ve stávajícím katastrálním operátu – ať už následkem technické nedokonalosti původní evidence, faktického vývoje či v důsledku provedených pozemkových úprav), nebo po stránce formální (převedením katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru).“* Katastrálnímu úřadu v procesu obnovy nepřísluší nahrazovat odbornou činnost stavebního úřadu, ani předvídat výsledek případného odborného posouzení toho, zda lze na pozemek umístit veřejnou cestu. Žalovaný poukázal také na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2007, č. j. 29 Ca 162/2005 – 52, v němž krajský soud uvedl, že *„institut obnovy katastrálního operátu slouží k vyhotovení nového souboru popisných informací a převedení z původní grafické formy do formy počítačové. Jedná se o technický úkon, kterým nelze založit či pozbýt vlastnické či jiné právo k nemovitostem.“* Námitka stěžovatelky, podle níž může dojít k neřešitelné situaci v případě, že stavební úřad stěžovatelce při dělení pozemků nevyhoví, je pouhou spekulací.

[15] Námitky stěžovatelky poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku považuje žalovaný za nedůvodné. Stěžovatelka se také podle žalovaného mýlí, pokud má za to, že Návod je pevně spjat s katastrálním zákonem z roku 1991. Návod byl v době rozhodování správních orgánů plně aplikovatelný a k jeho zrušení došlo teprve na základě vydání nového Návodu pro obnovu katastrálního operátu a převod ze dne 30. 1. 2015, č. j. ČÚZK-01500/2015-22, jenž vešel v účinnost dne 1. 2. 2015. Tato skutečnost vyplývá z přechodných ustanovení posledně citovaného návodu.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení. Ve své ustálené judikatuře mnohokráte Nejvyšší správní soud konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozhodnutí krajského

soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Krajský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud některou z podstatných námitek stěžovatelky zcela opomenul. Obecně formulovanou námitku týkající se ochrany veřejného zájmu, vlastnického práva a práva na samosprávu a územní rozvoj krajský soud souhrnně vypořádal na straně 8 napadeného rozsudku a uzavřel, že *„[u]platněná žalobní argumentace v projednávané věci nikterak nesvědčí tomu, že by zmíněné zájmy žalobkyně, na které v žalobě upozornila, měly převážit nad zájmem společnosti na bezchybném stavu a obsahu katastrální evidence, o který své rozhodnutí opírá žalovaný.“*

[20] Obdobně se na straně 8 napadeného rozsudku krajský soud věnoval i blíže neupřesněným námitkám žalobkyně týkajícím se porušení § 3 a § 50 odst. 3 s. ř. Uvedl, že *„[p]ochybnosti pak nelze mít ani o zjištěném skutkovém stavu ze strany správních orgánů, který s odkazem na citovaný § 3 správního řádu žalobkyně taktéž zpochybňuje. V této souvislosti je především nutno zdůraznit, že žalovaný nikterak nezpochybnil historický stav (evidence daných pozemků jako cest v pozemkovém katastru) a nerozporoval současně ani skutečné aktuální využití sporných pozemků. Jak plyne z výše citovaných právních předpisů i shora již uvedené argumentace, podstatou obnovy katastrálního operátu přepracováním však není a nemůže být, pokud jde o určení druhu pozemků, uzpůsobení katastrální evidence skutečnému využití takového pozemku, a stejně tak není možno dovodit, že by v rámci takové obnovy katastrálního operátu svědčila správním orgánům povinnost přihlížet k tomu, jaký druh byl u sporných pozemků uveden v původní katastrální evidenci (tedy stav předcházejícím tomu, než ve kterém byl katastr před obnovou příslušeného operátu).“* Na témže místě napadeného rozsudku se krajský soud věnoval také námitkám týkajícím se použitelnosti Návodu v nyní projednávané věci.

[21] Nutno dodat, že stěžovatelka v žalobě svoje námitky zásahu do práva na samosprávu a územní rozvoj obce a porušení § 3 a § 50 odst. 3 s. ř. v žalobě uplatnila pouze obecným způsobem a nepřipojila k nim, žádnou bližší argumentaci. V této souvislosti Nevyšší správní soud dodává, že míra konkrétnosti žalobního bodu do jisté míry předurčuje míru konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí. Pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem. Nelze předjímat, co konkrétně žalobkyně namítala (shodně kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 12/2016 - 81, rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 - 121). Ve světle výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud rozsah, v němž krajský soud reagoval na námitky stěžovatelky, za vyhovující. Požadavky přezkoumatelnosti tak napadený rozsudek splňuje.

[22] Nejvyšší správní soud dále posuzoval stěžejní námitku žalobkyně, podle níž žalovaný při obnově katastrálního operátu pozemkům stěžovatelky nesprávně přiřadil druh „orná půda“. Stěžovatelka tvrdila, že k jejím pozemkům má být přiřazen druh „ostatní plocha“ se způsobem využití „ostatní komunikace“. Tyto údaje o pozemku podle stěžovatelky vyplývají z původních pozemkových evidencí, v nichž byly pozemky vedeny s druhem pozemku „cesta“; způsob využití pozemků jako cest přitom odpovídá jejich skutečnému využití.

[23] Před samotným právním posouzením sporné otázky je třeba pro přehlednost uvést krátký historický exkurs týkající se původních evidencí nemovitostí, na něž stěžovatelka, pokud jde o druh pozemků, poukazuje. „*Obecný knihovní zákon ze dne 25. července 1871 č. 95 ř. z. platný na našem území až do konce roku 1950 obsahoval tzv. zásadu vkládání (intabulace), podle níž vlastnictví a další věcná práva k nemovitostem vznikla a zanikla teprve zápisem do pozemkových knih. Střední občanský zákoník (č. 141/1950 Sb.) zrušil konstitutivnost zápisů právních vztahů k nemovitostem v pozemkových knihách a věcné vztahy k nemovitostem vznikaly nadále pouhou smlouvou, která nemusela být nikde zapsána. Bylo ponecháno na vůli účastníka, zda změnu právního vztahu k nemovitostem do evidence navrhne, přičemž v řadě případů k návrhu nedošlo (často pro snahu ušetřit za kolek).*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 104). Původní pozemkové knihy a pozemkový katastr tak přestaly věrně odrážet stav vlastnických vztahů k půdě a pozbyly po roce 1951 svého významu. Pozemkový katastr nahradil stát „jednotnou evidencí půdy“, v níž evidoval velké půdní celky, do nichž byly sloučeny menší pozemky různých vlastníků. Na těchto velkých půdních celcích hospodařila zpravidla zemědělská družstva. Zmíněné větší půdní celky byly označeny jedním parcelním číslem a nezohledňovaly individuální vlastnické vztahy jednotlivých vlastníků. Jednotná evidence půdy evidovala skutečnost, kdo na půdě hospodaří, nikoli však to, kdo půdu formálně vlastní. V mapách jednotné evidence půdy nebyly jednotlivé vlastnické parcely vůbec vyznačeny. Hranice vlastnických parcel v přírodě často zanikly orbou. Jednotná evidence půdy se v roce 1964 stala základem pro vytvoření operátu „evidence nemovitostí“. U zemědělských a lesních pozemků sloučených do větších půdních celků ani tehdy nebyly v mapách vyobrazeny vlastnické hranice jednotlivých pozemků; ze zápisu v evidenci nemovitostí nebylo možné seznat, kterému vlastníku náleží která část plochy zahrnuté do většího půdního celku (srov. Baudyš, P. *Katastrální zákon. Komentář.* 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, komentář k § 62).

[24] Evidenci nemovitostí nahradil v roce 1993 katastr nemovitostí České republiky a převzal její písemný i mapový operát. Převzaté informace o pozemcích sloučených do větších půdních celků, u nichž nadále chyběly informace o vlastnických právech k jednotlivým sloučeným plochám, byly v katastru evidovány tzv. zjednodušeným způsobem s odkazem na některou z bývalých pozemkových evidencí, s jejíž pomocí bylo možno pozemky jednotlivých vlastníků identifikovat (pozemkový katastr, pozemkové knihy a navazujících operáty přídělového a scelovacího řízení, evidence nemovitostí) [viz § 62 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon)]. Takto evidované pozemky byly v mapě nadále vyobrazeny jako jedna velká parcela s jedním parcelním číslem, která se ve skutečnosti skládala z řady pozemků drobných vlastníků. Kromě toho, že pozemky jednotlivých vlastníků neměly přiřazeno parcelní číslo, nebyly vyobrazeny v mapě, nebyl u nich evidován ani druh pozemku (srov. Baudyš, P. *Katastrální zákon. Komentář.* 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2014, komentář k § 62).

[25] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka nabyla pozemky do svého vlastnictví jako pozemky evidované ve zjednodušené evidenci v rámci parcel větších půdních celků. V katastrálním území Václavice u Benešova byla uskutečněna obnova katastrálního operátu převedením souboru geodetických informací s platností od 6. 2. 2014, kdy byla doposud platná analogová katastrální mapa převedena do grafického počítačového souboru a vznikla

tak nová, digitální katastrální mapa. V rámci této obnovy byly do digitální mapy doplněny pozemky stěžovatelky, dosud vedené ve zjednodušené evidenci v rámci parcel větších půdních celků.

[26] Podle § 62 odst. 1 katastrálního zákona se pozemky, jejichž hranice v terénu neexistují a jsou sloučeny do větších půdních celků, *„do doby jejich zobrazení v katastrální mapě, nejpozději však do doby ukončení pozemkových úprav podle jiného právního předpisu, v katastru evidují zjednodušeným způsobem s využitím bývalého pozemkového katastru, pozemkových knih a navazujících operátů přídělového a scelovacího řízení a evidence nemovitostí.“* Podle § 60 odst. 2 téhož zákona se pozemky evidované v katastru podle odstavce 1 považují *„pro účely zápisu práv za pozemky podle tohoto zákona. Údaje zjednodušené evidence se považují za součást katastrálního operátu.“*

[27] Podle § 40 odst. 1 zákona katastrálního zákona *„[o]bnova katastrálního operátu je vyhotovení nového souboru geodetických informací a nového souboru popisných informací v elektronické podobě, které se provede a) novým mapováním, b) přepracováním souboru geodetických informací, nebo c) na podkladě výsledků pozemkových úprav.“* Podle § 40 odst. 4 katastrálního zákona se při obnově katastrálního operátu *„do katastrální mapy doplňují parcely pozemků evidovaných dosud zjednodušeným způsobem, pokud to umožňuje kvalita jejich původního zobrazení.“*

[28] Podle § 93 odst. 2 vyhlášky Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), katastrální úřad *„doplňuje do souboru geodetických informací pozemky dosud evidované zjednodušeným způsobem na základě neměřického záznamu nebo záznamu podrobného měření změn vyhotoveného katastrálním úřadem nebo na základě ohlášení vlastníka doloženého geometrickým plánem.“*

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že katastrální úřad (ani žalovaný) nepochybil, pokud v rámci obnovy katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací [§ 40 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona] doplnil k nově definovaným pozemkům parc. č. 456/42, 456/82, 707/26, 817/23, 889/1, 1373/12, 1373/14, 2596/24 údaj o jejich druhu „orná půda“. Tyto údaje mají totiž podklad ve zjednodušené evidenci, jejíž údaje jsou podle § 60 odst. 2 katastrálního zákona považovány za součást katastrálního operátu katastru nemovitostí. V rámci zjednodušené evidence byly pozemky stěžovatelky evidovány v rámci větších půdních celků, a to až do okamžiku jejich oddělení v rámci obnovy katastrálního operátu. Pozemky stěžovatelky vznikly oddělením od sloučených parcel větších půdních celků (parc. č. X, X, X, X, X, X), které byly v katastru nemovitostí před obnovou katastrálního operátu vedeny bez listu vlastnictví s druhem „orná půda“. S ohledem na skutečnost, že zjednodušená evidence u pozemků stěžovatelky samostatně neevidovala jednotlivé parcely stěžovatelky, neevidovala ani jejich druh. Druh pozemku byl uveden pouze u parcely většího půdního celku, v jehož ploše byl zahrnut ten který pozemek stěžovatelky. S ohledem na tuto skutečnost považuje Nejvyšší správní soud za zcela logické, že katastrální úřad při oddělení jednotlivých pozemků stěžovatelky z parcel větších půdních celků, u nichž byl ve zjednodušené evidenci evidován druh „orná půda“, přiřadil takto obnovenému pozemku stěžovatelky tentýž druh pozemku, tj. „orná půda“. S tímto druhem pozemku byly ostatně pozemky stěžovatelky evidovány po dlouhá léta, kdy byly zahrnuty do parcel větších půdních celků. V tomto

postupu katastrálního úřadu Nejvyšší správní soud namítanou nezákonnost neshledal. Správní orgány také nepochybily, pokud postupovaly podle odstavce 8. 16. 5 Návodu, který jim přímo ukládal postupovat způsobem popsaným výše.

[30] S námitkou, že stěžovatelka byla postupem katastrálního úřadu a žalovaného, dotčena na svých vlastnických právech, nelze souhlasit. Katastrální úřad žádným způsobem nezasáhl do vlastnického práva stěžovatelky, neboť stěžovatelka zůstala vlastníkem téže části zemského povrchu (pouze se změněným parcelním číslem) při stejném geometrickém a polohovém určení pozemků. Katastr nemovitostí je přímým „nástupcem" evidence nemovitostí, která vznikala od poloviny 60. let minulého století. Naopak mezi evidencí nemovitostí a předchozími zápisy v pozemkových knihách, na něž se stěžovatelka odvolává, je diskontinuita daná obdobím let 1951 až 1964 (viz shora odst. [22]). Odlišují-li se údaje o druhu a využití pozemků přejatých do katastru nemovitostí z evidence nemovitostí od údajů v dřívějších pozemkových knihách, neznamená to automaticky, že má stěžovatelka právo, aby pozemkům byl přiřazen druh pozemku uvedený v předchozí evidenci (pozemkových knihách) pouze z důvodu jí tvrzeného, totiž že současný faktický stav se se zápisem v těchto pozemkových knihách shoduje.

[31] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že obnova katastrálního operátu přepracováním geodetických informací není nástrojem k přezkumu druhu a skutečného využití pozemku. K charakteru postupu katastrálního úřadu při obnově katastrálního operátu se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf 90/2004 - 12, kde uvedl, že *„[o]bnova katastrálního operátu je úkonem katastrálního úřadu, jehož cílem je jeho aktualizace buď po stránce obsahové (je-li skutečný průběh hranic v terénu jiný, než jak je zapsán ve stávajícím katastrálním operátu – ať už následkem technické nedokonalosti původní evidence, faktického vývoje či v důsledku provedených pozemkových úprav), nebo po stránce formální (převedením katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru). Již z tohoto stručného popisu je zřejmé, že obnova katastrálního operátu je souborem úkonů evidenčního a technického rázu a že nesměřuje ke změně právních vztahů.*" Ačkoliv se jedná o judikaturu vztahující se ke katastrálnímu zákonu z roku 1991, lze z ní vycházet i v nyní projednávané věci, jelikož způsob obnovy katastrálního operátu byl bez zásadních odlišností přejat do „nového" katastrálního zákona z roku 2013.

[32] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uvádí, že obnovou katastrálního operátu přepracováním nebylo zasaženo do vlastnických práv stěžovatelky, jelikož se jednalo pouze o úkony technického a evidenčního rázu, bez vlivu na skutečné právní vztahy. Pokud by katastrální úřad vyhověl námitce stěžovatelky, počal by nalézat právo, a překročil by tím svoji evidenční úlohu, což mu v nyní projednávané věci nepříslušelo. Na základě výše uvedeného není námitka stěžovatelky, že byla dotčena na svých vlastnických právech, důvodná.

[33] Důvodnou soud neshledal ani obecnou námitku stěžovatelky, v níž nesouhlasila s neprovedením jí navržených důkazů v řízení o žalobě. S ohledem na skutečnost, že těžiště posouzení věci spočívalo v podkladech, jež jsou součástí správního spisu, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu o nadbytečnosti důkazů navržených stěžovatelkou. Ty se vázaly zejména k prokázání nynějšího faktického využití pozemku,

což není skutečnost relevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Ani prokázání skutečného využití předmětných pozemků by nemohlo zvrátit závěr správních orgánů, podle nějž budou pozemky stěžovatelky evidovány v obnoveném operátu katastru nemovitostí s druhem „orná půda“.

VI.

[34] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu